

DNEVNIK
šonjavka
BEKSTVO

Džef Kini

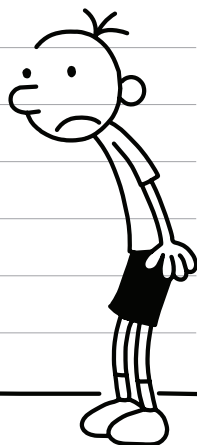
Prevod sa engleskog

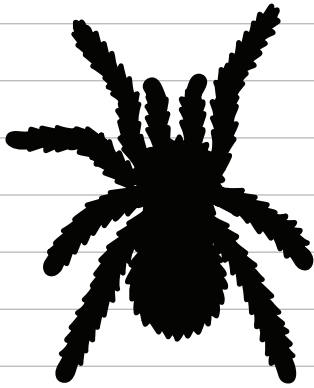
Jelisaveta Đurić

Beograd

2019.

DERETA

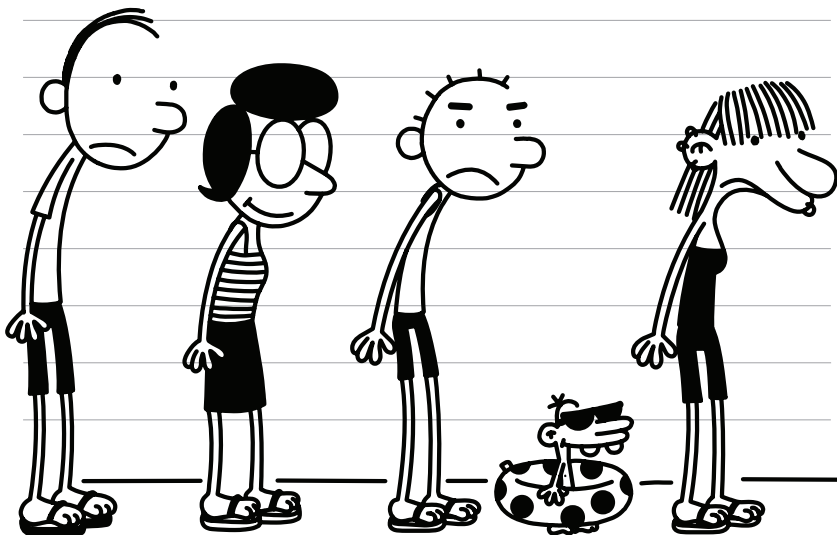

DRUGE KNJIGE DŽEFA KINIJA:

1. *Dnevnik šonjavka*
2. *Rodrikova pravila*
3. *Poslednja slamka*
4. *Pasji dani*
5. *Ružna istina*
6. *Praznična groznica*
7. *Levo smetalo*
8. *Loša sreća*
9. *Dugo putovanje*
10. *Stara škola*
11. *Iz greške u grešku*

USKORO

Dnevnik šonjavka 13

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2017 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's
jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc.

All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney

Cover design by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney

Published in 2017 by Amulet Books, an imprint of ABRAMS.

All rights reserved.

© Ovog štampanog izdanja dela i prevoda *DERETA*

Naslov originala

DIARY OF A WIMPY KID

THE GETAWAY

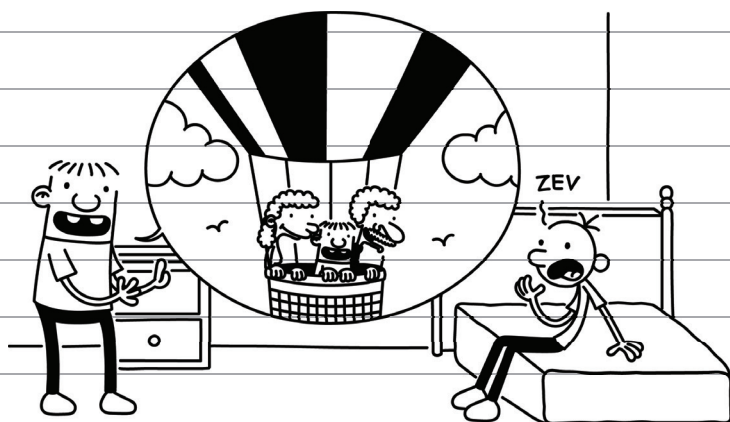
Jeff Kinney

ZA ENI

DECEMBAR

Nedelja

Kada vam neko priča o svom odmoru, najgore je ono pretvaranje da vam je DRAGO zbog njih. Jer niko ne želi da sluša o nekakvoj super zabavi koju je PROPUSTIO.

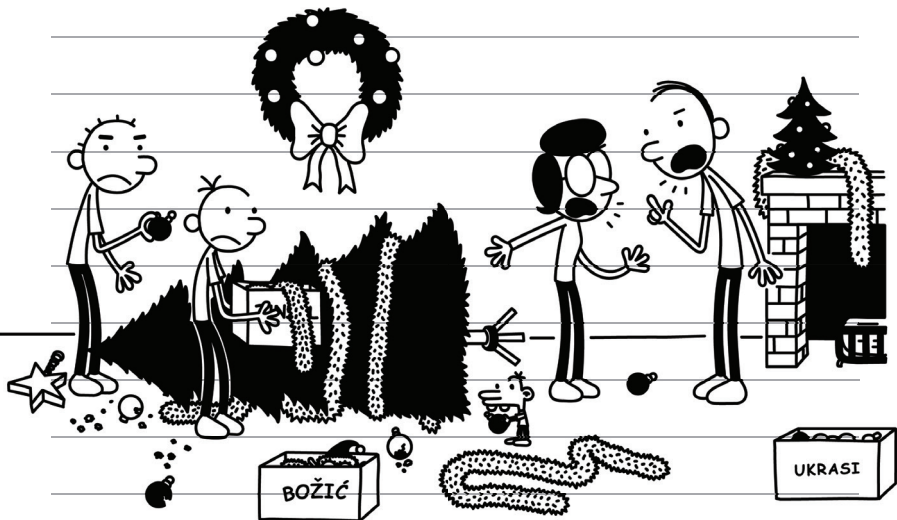
Jedini odmor o kojem želim da slušam jeste onaj gde je nešto krenulo NAOPAKO. U tom slučaju, ne osećam se loše što sam ga propustio.

E pa, moja porodica se upravo vratila sa odmora i, verujte mi, da sam mogao da ostanem kod kuće, **OSTAO BIH**. Ali nisam imao izbora.

Pre nekoliko nedelja, ovaj odmor nije ni bio u **PLANU**. Decembar je prolazio nekim svojim uobičajenim tokom, i zaista sam se radovao Božiću.

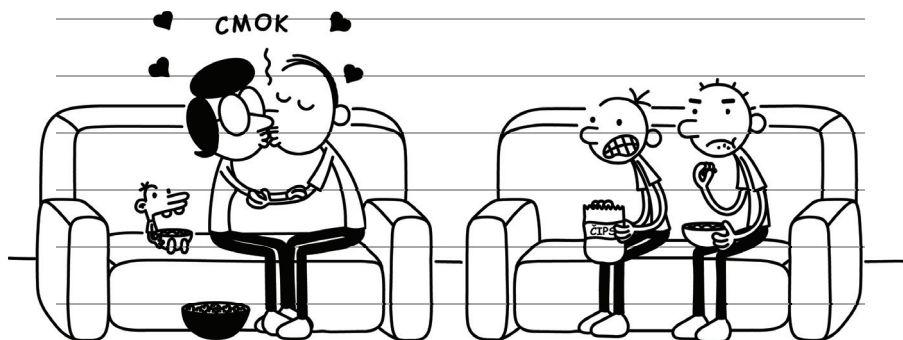
Ali mama i tata su postajali sve nervozniji zbog silnih priprema za praznik. **MNOGO** smo kasnili sa ukrašavanjem kuće kada smo se inače silno zabavljali i ništa nije išlo kako treba.

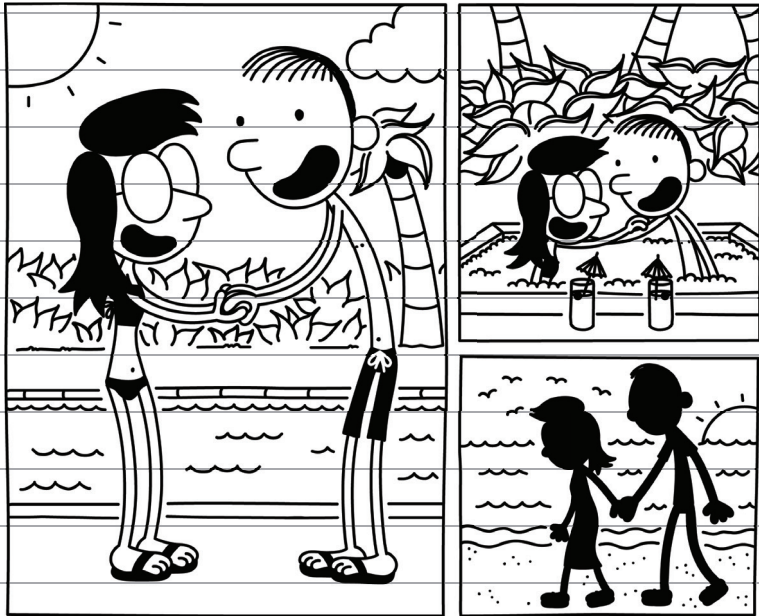
Siguran sam da bismo se nekako sabrali do Božića. Ali smo jedno veče na televiziji videli reklamu koja nam je TOTALNO poremetila praznike.

Bila je to reklama za Isla de Corales, gde su mama i tata proveli medeni mesec. A to znam po tome što, svaki put kada se na televiziji pojavi reklama za to mesto, njih dvoje samo puće usta.

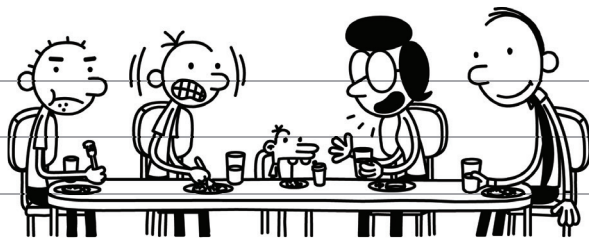

Neprijatno mi je kada razmišljam o mami i tati pre nego što su dobili nas. A ne bih **MORAO** da se osećam tako da mama svake godine na godišnjicu braka ne vadi foto-album s medenog meseca.

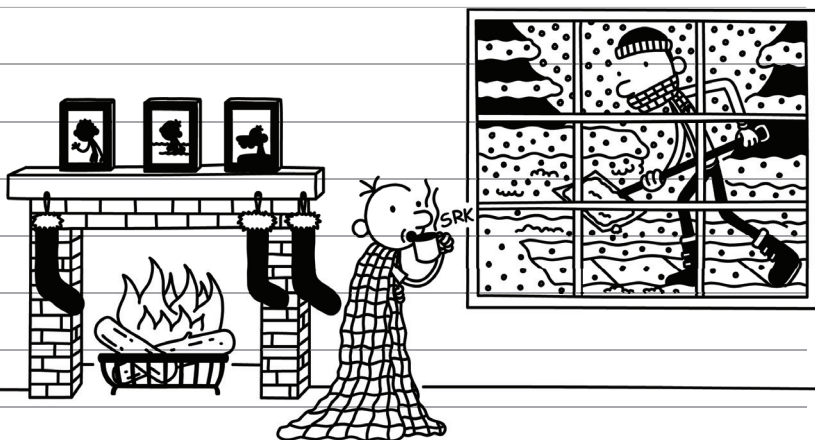
Naredne večeri, nakon što se pojavila ona reklama, mama i tata su nam saopštili novost. Rekli su da ćemo **OVE** godine **PRESKOČITI** Božić i umesto toga - svi idemo na Isla de Corales.

Kada sam upitao kako ćemo tamo dobiti poklone, mama je odgovorila da nam je poklon **PUTOVANJE**.

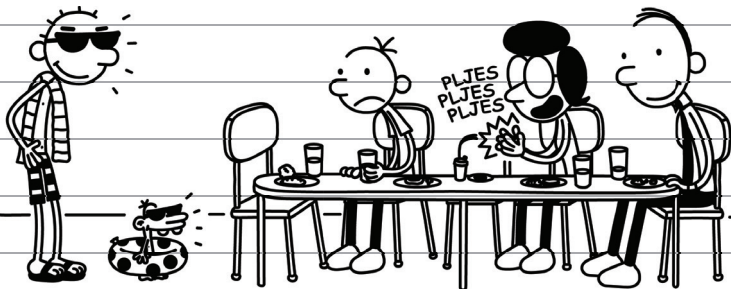

To mi je zvučalo kao UŽASNA ideja i iznenadio sam se što se tata slaže s tim. On obično ne voli da troši mnogo novca, a bio sam siguran da će letovanje u tom odmaralištu koštati čitavo BOGATSTVO. Ali je rekao da mu je muka od hladnog vremena, i da želi da pobjegne na neko toplo mesto.

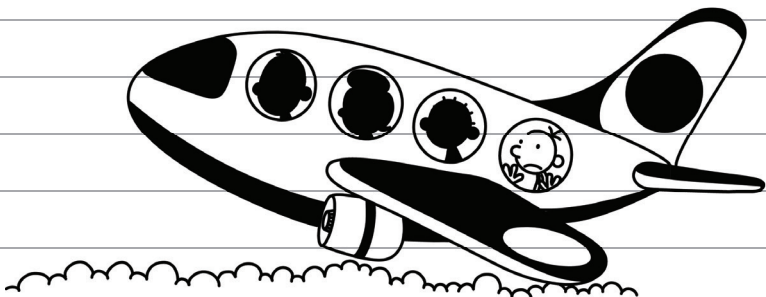
Meni lično hladno vreme ne smeta. U stvari, uopšteno govoreći, što je napolju vreme lošije, ja sam srećniji.

Računao sam da će mi Meni i Rodrik pomoći da urazumim mamu i tatu, i da ćemo im pomrsiti konce. Ali momci UOPŠTE nisu bili od pomoći.

Nisam imao izbora nego da prihvatim da nećemo imati normalan Božić kod kuće. A NAROČITO mi se nije dopalo što ćemo do tamo morati da LETIMO. Nikada nisam leteo AVIONOM i nisam bio oduševljen idejom da budem zatvoren u metalnoj cevi.

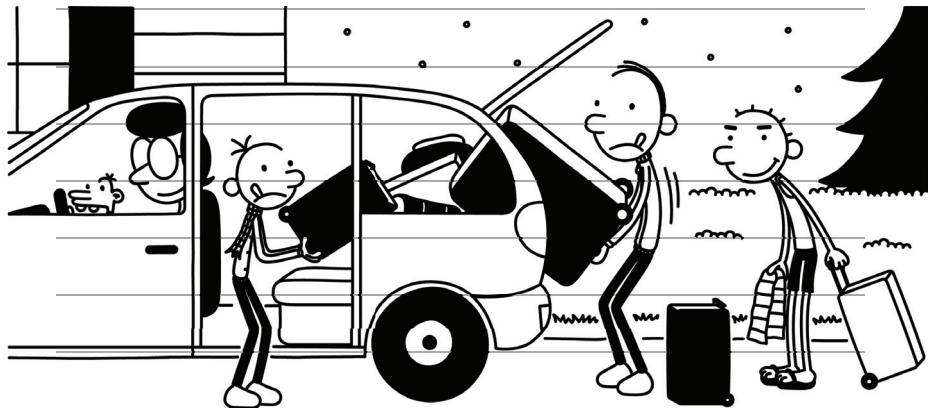

Međutim, kao da niko DRUGI nije bio zabrinut zbog toga i dve nedelje kasnije, kada je trebalo da te večeri spremamo poklone i sedimo pored vatre, gledajući božićni program, pakovali smo kofere za beg na to ostrvo.

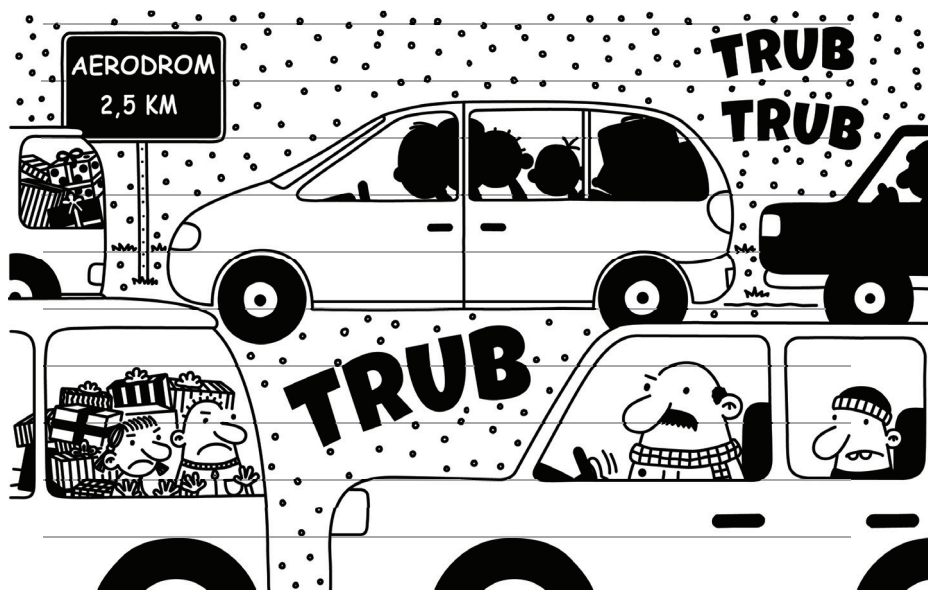
Ponedeljak

Izašli smo iz kuće oko 8.00 ujutro, na Badnji dan. Tata je bio prilično nervozan jer je hteo da krene sat vremena RANIJE, ali mama je smatrala da je to besmisleno i da imamo dovoljno vremena da stignemo na aerodrom.

Napolju je bilo samo sedam stepeni ispod nule, ali je Rodrik već bio obučen za odmor.

Ispostavilo se da je tata bio u pravu, trebalo je da krenemo ranije. Očigledno, Badnji dan je jedan od najomiljenijih dana u godini za putovanje, pa su putevi bili ZAKRČENI jer je većina ljudi krenula u posetu rođacima. I niko nije izgledao naročito praznično raspoložen.

Situacija je postala još gora kada je počeo da pada SNEG. Posle toga, toliko smo usporili da smo mileli. Mama i tata su počeli da se prepiru oko toga kada je trebalo krenuti od kuće, i tata umalo nije promašio izlaz za aerodrom. Morao je naglo da pređe iz prve u treću traku - nimalo jednostavno.

Kada smo stigli na aerodrom, glavni parking je bio pun, pa smo morali da parkiramo na pomoćnom parkingu, koji je prilično daleko. Tata je rekao da će nas ostaviti sa svim stvarima ispred ulaza, a on će nam se pridružiti čim parkira auto.

Kada smo stigli do parkinga odlaznog terminala, tamo je vladao OPŠTI haos. Pokušali smo da istovarimo torbe, ali pajkan nikome nije dozvoljavao da se zadrži duže od trideset sekundi. Zbog toga su svi bili nervozniji, a situacija još gora.

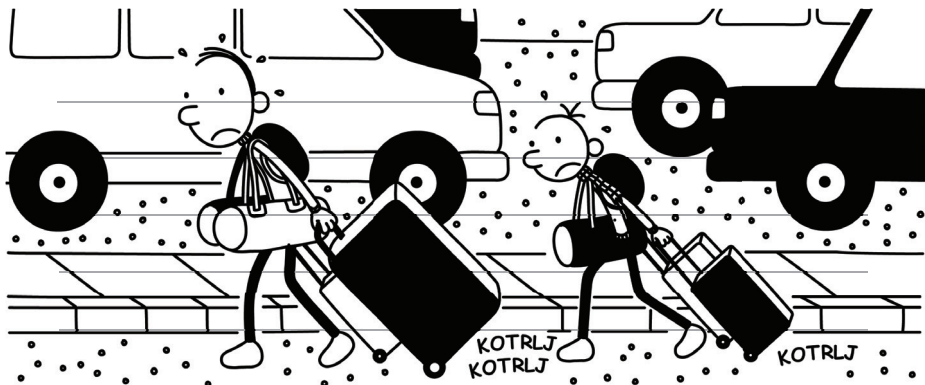
Morao sam da se vratim u auto da pomognem tati oko ostalog prtljaga. Obično je Rodrik bio zadužen za to, ali pošto se obukao za temperaturu od 27 stepeni, izvukao se.

I imao je SREĆE što je tako ispalo. Kada smo stigli do rampe pomoćnog parkinga, tata nije mogao sa svog sedišta da dohvati karticu. Zato je meni rekao da izađem iz auta i da je uzmem.

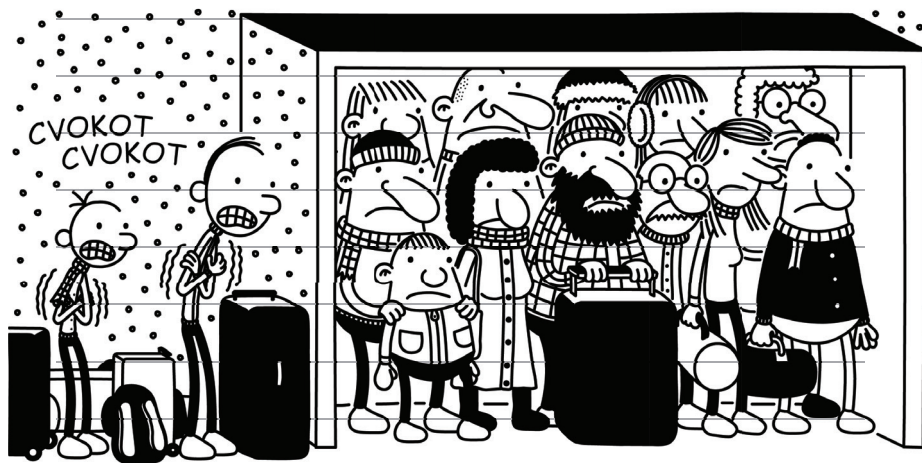
Nažalost, kad sam otvorio vrata, upao sam u ogromnu baru od rastopljenog snega koju nisam mogao da izbegnem.

Kada smo parkirali auto, odvukli smo torbe do najbliže autobuske stanice, što nije bilo baš zabavno.

Na tabli je pisalo da autobus za glavni terminal ide na svakih deset minuta. Medutim, na stanici nije bilo mesta za nas da se sklonimo u zaklon, pa smo morali da čekamo napolju na ciči zimi.

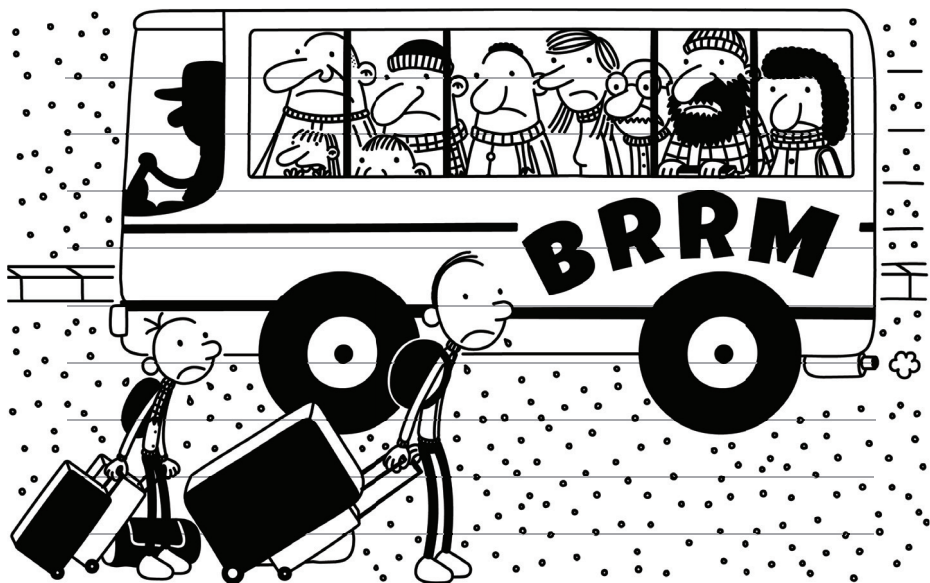
Autobusa nije bilo dvadeset minuta i tata se baš zabrinuo da ne zakasimo. Rekao je da ćemo prosto morati da OTPEŠAČIMO do terminala, udaljenog otprilike kilometar i po.

Pomislio sam da bih mogao da ubedim tatu da sačeka još malo, ali je moja čarapa počela da se ledi, pa nisam hteo da dobijem promrzline.

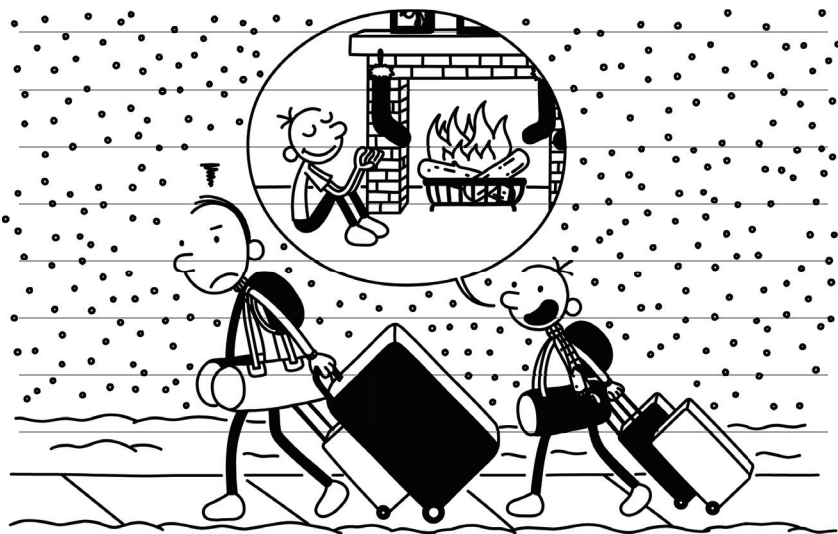
Naravno, čim smo odmakli tridesetak metara od stanice, autobus je ušao na parking. Pokušali smo da zaustavimo vozača, ali je on samo prošao pored nas.

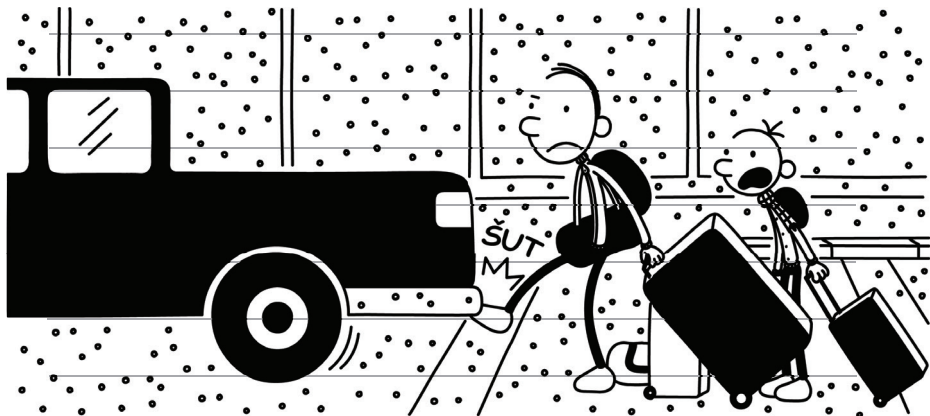
Onda smo **POTRČALI** nazad na autobusku stanicu, ali nismo stigli na vreme.

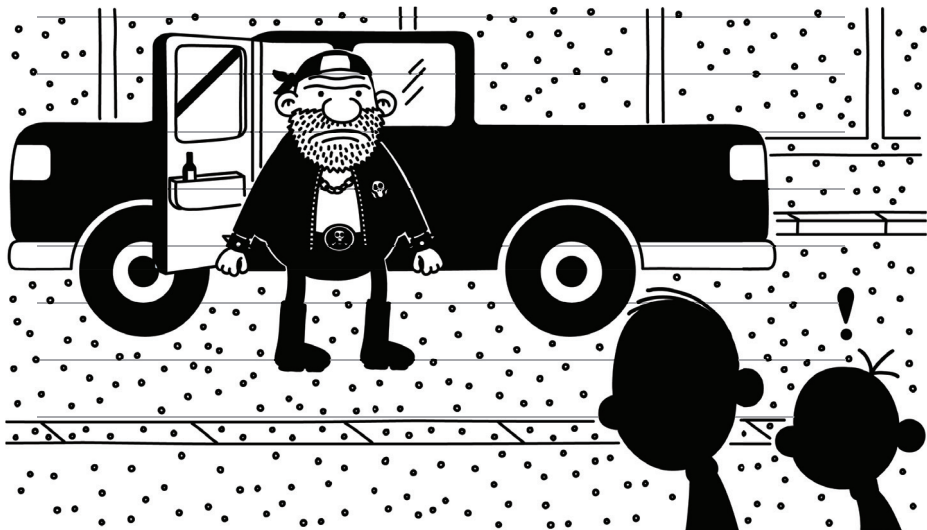
Čini mi se da se tata baš zabrinuo da ćemo propustiti let. Rekao sam mu da to možda i ne bi bila NAJGORA stvar na svetu, ali on kao da nije bio raspoložen da sasluša šta imam da kažem.

Stigavši do terminala, obojica smo bili očajni i potpuno mokri. Onda je tata STVARNO poludeo jer nas je jedan kamionet umalo udario na pešačkom prelazu, i to je vozaču jasno stavio do znanja.

To je samo razbesnelo VOZAČA, pa je zaustavio kamionet i izašao napolje.

Nismo želeli da se raspravljamo sa ovim tipom. Zbrisali smo u suprotnom pravcu i sakrili se među neke ljude koji su stajali na trotoaru, sve dok opasnost nije prošla.

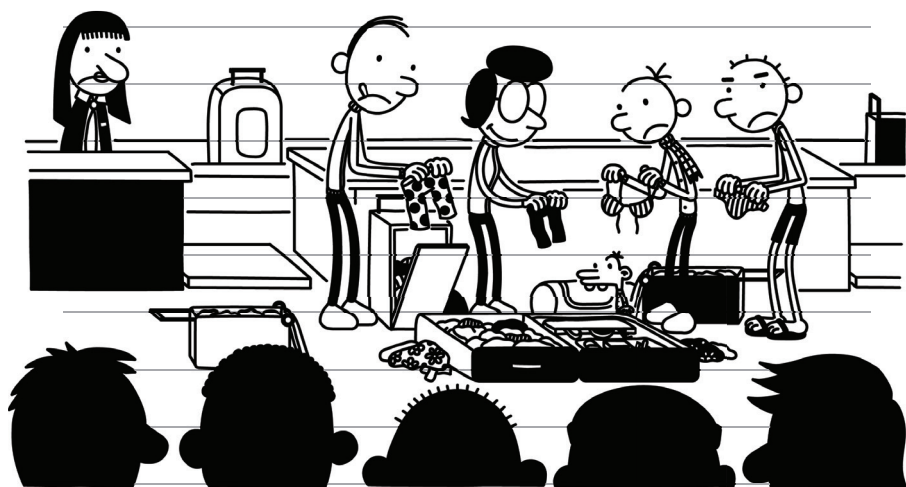

Tata mi je rekao da iz ovoga mogu da izvučem pouku: uvek budi strpljiv da ne bi uradio nešto glupo. Ali sam ja zapravo naučio nešto DRUGO – kada Heflijevi upadnu u nevolju, Heflijevi BEŽE.

Ostali članovi naše porodice čekali su nas na terminalu. Mama je bila znatiželjna zašto smo se toliko zadržali, a tata je pitao zašto s Menijem i Rodrikom nije stala u red da nam zauzmu mesto.

Čekali smo dvadeset minuta u redu za registraciju putnika. A kada je tata stavio na vagu naš veliki kofer, službenica je rekla da je prtljag pretežak i da ćemo morati da doplatimo kako bi ga primili.

Tata je na to kazao da nas aerodrom pljačka i da im nećemo dati ni PARU više. Tako smo izvadili nešto odeće iz kofera i ugurali je u ručni prtljag.

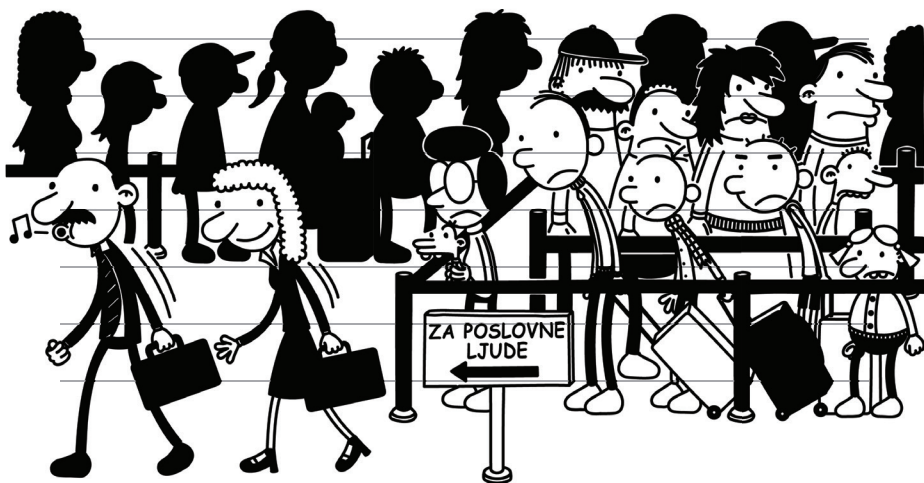

Dok smo to sredili, ostalo nam je pola sata da stignemo do našeg izlaza pre nego što počne ukrcavanje. A kada smo došli do bezbednosne kontrole, tamo je bilo kao u zoološkom vrtu.

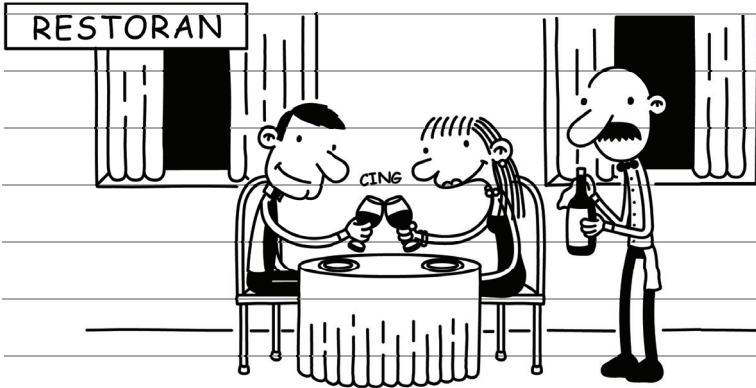

Postojala su dva reda – jedan za porodice i jedan za poslovne ljude.

Pretpostavljam da se tata obično ne zadržava u redu za poslovne ljude kada ide na službeni put, pa nije bio baš oduševljen što je zaglavio s nama u redu za porodice.

Kad god se nečemu doda reč „porodični”,
znajte da će biti loše. A verujte mi, bio sam
u dovoljno porodičnih restorana da znam o čemu
pričam.

Nakon popriličnog čekanja, konačno smo stigli
na početak reda. Ali je onda neki klinac nekoliko
redova iza nas ispritiscao dugmad na stubićima
koji drže trake za označavanje redova.

Odjednom ničeg nije bilo za razdvajanje redova, na trenutak se niko nije pomerao.

A onda je nastalo **POTPUNO** rasulo.

